

Tengo sueños eléctricos

Regie: Valentina Maurel | Cast: Daniela Marín Navarro, Vivian Rodríguez, José Pablo Segreda Johanning, Reinaldo Amien e.a. | België, Costa Rica, Frankrijk, 2022 | Spaans gesproken, NL/FR ondertiteld | Duur: 1u44

Een pubermeisje vol innerlijke conflicten ontdekt na de scheiding van haar ouders dat de weg naar volwassenheid niet over rozen gaat.

San José, Costa Rica. Er gaat veel mis in het gezin van de 16-jarige Eva: haar ouders zijn gescheiden, haar vader krijgt woedeaanvallen en uit zich in scheldpartijen. De kinderen wonen bij hun moeder, maar Eva heeft haar vader nog steeds nodig. Ondanks zijn geweld kan zij zich meer inleven in de wilde, troosteloze wereld van haar vader dan in die van haar moeder. Ze houdt zich aan hem vast terwijl hij een tweede adolescentie doormaakt.

In een wereld waar agressie en woede verstrengeld zijn met de verwarring van een ontluikende vrouwelijke seksualiteit, legt 'Tengo sueños eléctricos', met rijke beelden en een rauwe gevoeligheid, de dunne lijn tussen liefde en haat vast.

'Tengo sueños eléctricos' is het debuut van Valentina Maurel, een Frans-Costa Ricaanse filmmaakster die in Brussel studeerde..

BINNENKORT

Rose

di 20.06.23 – 20u30

Emily

di 27.06.23 – 20u30

FILM OP HET STRAND

In augustus vertonen we 2 gratis openluchtfilms tijdens STROMBEACH!

Ticket to Paradise

di 22.08.23 – 20u30

Chef

di 29.08.23 – 20u30

www.ccstrombeek.be/film

tickets@ccstrombeek.be

EUROPA CINEMAS
CREATIVE EUROPE - MEDIA SUB-PROGRAMME

VAF
VLAAMS
AUDIOVISUEEL
FONDS

USFABRIEK
STROMBEEK

Met *Tengo sueños eléctricos* heeft de Costa Ricaanse Valentina Maurel een knetterend debuut gemaakt over een vader en dochter die soms verteerd worden door woede.

‘Je moet niet bang zijn van pijn, het stelt niets voor.’ De levensles die Martín zijn 16-jarige dochter Eva meegeeft terwijl hij aan haar haren trekt, komt niet bepaald uit een handboek over mild ouderschap. De man is dan ook allesbehalve een voorbeeldige vader. Hij is agressief en wispelturig, laat zijn tiener roken en drinken en ziet er geen graten in als zijn vrienden coke snuiven in haar buurt.

Tengo sueños eléctricos, een Belgische coproductie, is een sterk debuut over de ontluikende seksualiteit van een tienermeisje en haar zoektocht naar een thuis. Eva’s ouders zijn net gescheiden, en ze woont met haar moeder en jongere zus in een groot huis in San José, de hoofdstad van Costa Rica. De rebelse puber kan haar moeder niet uitstaan en voelt zich aangetrokken tot het wilde leven van haar artistieke vader, die bij een vriend is ingetrokken. Ze brengt steeds meer tijd in zijn huis door, hoewel ze daar niet altijd welkom is.

De Costa Ricaanse regisseur Valentina Maurel, die film gestudeerd heeft in Brussel, vertelt geen traditioneel coming-of-ageverhaal. Adolescentie is geen afgebakende levensfase, de volwassenen in Eva’s omgeving modderen ook maar aan.

Geen jungle en stranden

De film doet denken aan *Clara Sola*, een ander knap Costa Ricaans debuut dat vorig jaar in de zalen kwam. Ook filmmaakster Nathalie Álvarez Mesén vertelde een onconventioneel verhaal over het seksuele ontwaken van een vrouw en is goed vertrouwd met ons land: ze koos voor een Belgische componist en monteur.

Toch zijn er verschillen. *Clara Sola* speelt zich af in de broeierige jungle en is net als veel Latijns-Amerikaanse films met een dosis magisch realisme geïnjecteerd. Maurel heeft een ander soort film gemaakt. Op Film Fest Gent, waar ze haar debuut kwam voorstellen, vertelde ze dat ze zich niet wilde conformeren aan Europese fantasieën over Centraal-Amerika. Ze richtte de lens op de artistieke middenklasse in de lelijke, grauwe stad waar ze opgroeide, ver van de hagelwitte stranden en tropische wouden waarvoor de meeste toeristen naar haar geboorteland afreizen.

De regisseur observeert zonder te oordelen en durft de grenzen van politieke correctheid af te tasten. Ze schildert zowel vader als dochter in grijstinten – zonder daarom huiselijk geweld te vergoelijken – en schuwt clichés. Martín is net zomin een boeman als Eva een slachtoffer is. De tiener heeft evenveel strijd lust en begrijpt de woede die in hem raast. Die smeult ook in haar.

De titel van de film verwijst naar een gedicht dat Maurels eigen vader geschreven heeft. In de film is het een probeersel van Martín, die er nooit in slaagt een tekst af te werken. ‘Ik heb elektrische dromen. Een troep wilde beesten die ervan dromen mens te worden. Ze houden schreeuwend van elkaar. Soms slaan ze.’

De verzen vatten de knetterende relatie tussen vader en dochter samen, uitstekend vertolkt door Reinaldo Amien en Daniela Marín Navarro. Hun vlamme blikken zetten meermaals het scherm in lichterlaaie. Costa Rica mag dan geen grote filmindustrie hebben, *Tengo sueños eléctricos* bewijst dat er wel degelijk veel talent aanwezig is.

Meer over de film op de website:

<https://www.ccstrombeek.be/film/le-bleu-du-caftan>